

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: M. S.**, zastoupen JUDr. Otto Mrňavým, advokátem, se sídlem Praha 3, Tachovské nám. 649/3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 188/2003 - 26 ze dne 19. 12. 2003,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Otto Mrňavému, **se odměna za zastupování nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 188/2003 - 26 ze dne 19. 12. 2003, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 6061/VL - 14 - BE07 - 2001 ze dne 13. 6. 2003. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl, přitom bylo dále vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá procesní pochybení žalovaného, pro které mělo být jeho rozhodnutí Městským soudem v Praze zrušeno, konkrétně uvádí,

že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, že jeho důkazy nebyly úplné a že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Stěžovatel je totiž ohrožen na svém životě, přitom se nemá kam obrátit se svojí žádostí o pomoc, neboť státní orgány v zemi jeho původu takové poměry trpí a podporují je. Stěžovatel namítá splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu, neboť jsou dle jeho názoru splněny podmínky podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel tedy navrhuje zrušení napadeného rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení, zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou, neboť má za to, že stěžovatel měl problémy se soukromými osobami, obrátil se na příslušné orgány v zemi stěžovatelova původu a tyto orgány mu ochranu poskytly, neboť došlo k potrestání osob, s nimiž měl stěžovatel problémy. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel svoji žádost o udělení azylu odůvodnil náboženskými důvody. Stěžovatele pronásledovali členové sekty „S.“, a sice tak, že jej neustále navštěvovali a přesvědčovali jej, aby se k nim přidal. Po odmítnutí poškozovali majetek stěžovatelovy rodiny. Stěžovatel se obrátil na policejní orgány, ty jednání členů uvedené sekty vyšetřily a tito členové byli potrestáni peněžitým trestem. Stěžovatel se ze strachu před těmito osobami rozhodl vycestovat ze země původu. Žalovaný stěžovateli azyl neudělil, neboť dospěl k závěru, že důvody stěžovatelovy žádosti o udělení azylu nejsou z pohledu zákona o azylu relevantní. Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž poukazoval na formalistickou argumentaci žalovaného, na toliko teoretickou možnost obrátit se na orgány v zemi jeho původu a na svůj nesouhlas s neexistencí překážky vycestování. Městský soud v Praze však žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 26. 1. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 29. 1. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek městského soudu vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správním, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel vytýká procesní chyby žalovaného, pro které mělo být jeho rozhodnutí městským soudem zrušeno, a dále namítá splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu. Pokud jde o posléze uvedenou námitku, tj. že stěžovateli měl být udělen tzv. humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, ta nemá své opory v žalobě samotné. Pokud není kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná mimo jiné tehdy, opírá-li se o jiné důvody, než které stěžovatel uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl, a pokud stěžovateli v uplatnění obdobné námítky již v řízení před městským soudem žádná skutečnost objektivně nebránila, je v této části kasační stížnost nepřipustná a Nejvyšší správní soud se jí v této části nemohl zabývat. Není rozhodné, že se k této otázce vyjadřoval nad rámec uplatněného žalobního bodu Městský soud v Praze. Zbývá tedy námitka procesních vad před žalovaným. Přistoupí-li Nejvyšší správní soud na samu hranici příznivosti posouzení obsahu kasační stížnosti i žaloby k Městskému soudu v Praze, pak v obou podáních stěžovatele tuto námitku alespoň v obecných rysech nalézá. V této části tedy Nejvyšší správní soud, při nejvyšší míře příznivosti respektující ještě princip rovnosti účastníků v tomto řízení, kasační stížnost přípustnou shledává.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek městského soudu přezkoumal v mezích kasační stížnosti a z uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o rozsah dokazování, jak jej uskutečnil žalovaný, pak podle § 34 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, provádění důkazů přísluší správnímu orgánu, přitom účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Správní orgán přitom podle § 32 odst. 1 správního řádu musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí; není přitom vázán jen návrhy účastníků. Tvrdí-li stěžovatel, že městský soud rozhodoval na základě důkazů, které nebyly úplné, že nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a že jeho rozhodnutí ze zjištěných podkladů nevyplývá a není s nimi v souladu, pak tyto své námitky ponechává pouze v obecné rovině, aniž by konkrétně specifikoval, o jaké konkrétní neúplné důkazy se jednalo, v jakých otázkách měl dále přesněji a úplněji skutkový stav zjišťovat a co mělo dle stěžovatele ze zjištěných podkladů vyplynout. Ze samotného správního spisu přitom žádná neúplnost podkladu rozhodnutí žalovaného nevyplývá. Žalovaný neměl povinnost vést dokazování směrem, který by přesahoval stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení. Pokud jde o podklady rozhodnutí, s těmi měl stěžovatel možnost se v průběhu správního řízení seznámit. Jak vyplývá z přílohy k protokolu o pohovoru konaném dne 10. 10. 2002, stěžovatel k obsahu podkladů, z nichž následné rozhodnutí žalovaného vycházelo, žádné námitky ani návrhy na doplnění dokazování neuplatnil. V žalobě pak své tvrzení, které věcně odpovídá tomu, které nyní uplatňuje v kasační stížnosti, ponechal toliko v rovině obecného konstatování formálnosti přístupu žalovaného. Zabýval-li se Městský soud v Praze touto otázkou ve vztahu k hodnocení hmotněprávních podmínek nezbytných pro udělení azylu, přinejmenším tím respektoval míru, již determinoval stěžovatel svojí žalobou. Dospěl-li přitom Městský soud v Praze k závěru, že tato tvrzení nejsou důvodnými, Nejvyšší správní soud nemá, čeho by závěrům Městského soudu v Praze vytknul. Nebylo tedy důvodu rozhodnutí žalovaného rušit ani pro nedostatečné dokazování, ani pro nesprávné hodnocení shromážděných podkladů. Z těchto důvodů nemůže Nejvyšší správní soud této stěžovatelově námitce přisvědčit.

Nejvyšší správní soud tedy na základě shora uvedeného kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O kasační stížnosti rozhodl bez nařízení jednání, neboť mu to umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 188/2003 - 65 ze dne 4. 5. 2005 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Otto Mrňavý. Jelikož z obsahu soudního spisu nevyplývalo, že by ustanovený zástupce jakýkoli úkon právní služby učinil, ani on sám k výzvě soudu žádný takový úkon nespécifikoval, Nejvyšší správní soud mu odměnu za zastupování stěžovatele nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu